

**Tvende
Dyrebare
Psalmer,**

**I den første betragtes
Det første Menniske A-
dams store Herlighed og Viisdom
i Uskyldighed Standen, saavel som
den ved Synde-Faldet over sig og sine
Efterkommere bragte Elendighed
og Vankundighed.**

**I den anden opmuntres
De ved Troen igien oprej-
ste sande Christne, til en hiertlig
Lov og Priis for den i Christo skienkte
Naade; hvorhos tillige vises, hvordan
et Guds Barn bør at forholde sig, at
hand ikke skal forspilde sin Him-
melske Faders Naade.**

**TRUNDHJEM,
Trykt af Jens Christensen Winding, 1740.**

Den Første:

Melod: Alleeneste GUD i Himmerig etc.

1.

O store GUD! hvad har dog dig

Bevæget til at trykke

I Mennisket saa yndelig

Dit Billeds ædle Smykke,

Hvad var den Orme-Sæk da riig,
Den skabte Siæl sin Skaber liig,
I sin fuldkomne Lykke.

2.

Det giør os nu din Godhed klar,
At du, ald Godheds Kilde,
Det Liv, som du selv i dig har
Os mildt meddeele vilde,
At unde Siælen Arv udi
Din egen Herlighed, fordi
Din Lyst den var til hende.

3.

Thi har du Adams Stand saa stor
Og herlig vildet giøre
At hand paa heele Verdens Jord
Dit Rige kunde føre,
Men selv alleene vilde du,
Hans HERre, GUD og Konge nu
I Siælen boe og raade,

4.

Du selv din Bolig smykket har,
Skøn uden til og inde:
Hans Krop var konstig, dejlig, klar,
Af Lemmer, Glands og Sinde,
Fra Døden fri i Fryd og Fred,
Og havde Paradiis derved
Til Bolig, Føde, Glæde.

5.

Som denne Helligdom for dig
Alleene skulde være,

Saa blinkede der saa underlig
Din Guddoms Glands og Ære,
Usynlig var, som du hans Siæl,
Som skulde ævig lide vel,
Og Døden aldrig smage.

6.

Hvor saae man det oplyste Sind
I Himmel-Fryd at smile,
Da GUD gik selv i Siælen ind,
At have der sin Hvile;
Da hun var fyldt med Lys og Ret,
Og alle hendes kræfter net
Til HERENS Priis forbundne.

7.

GUds Lyses Straal, der slog saa sterk,
Der funkede og brændte,
At hand GUds Væsen, Vej og Verk
Og Engleskaber kiendte,
Den giennemtrængde ham saa klar,
At Adam saae, ihvor hand var,
Sit allerstørste Gode.

8.

Hand brugte ingen Skrift og Prent,
At finde dine Veje,
Til dig hans gandske Sind var vendt,
Dig vilde hand kun eje,
Dit Væsen var hans Tidsfordriv,
Din Villie var hans Lives Liv,
Begyndelse og Ende.

9.

Hand elskte dig af Hiertens Grund,
Du varst hans største Gode,
Hans Paradiis og Frydens Lund,
Hvori hans Hierte boede,
I hvad hand gjorde eller lod,
Din Gierning ham for Øjne stod,
Hvori hans Hierte hvilte.

10.

Hans Sands var af GUDs klarhed fuld,
Af Kiærlighed hans Villie,
Lod haant kun om med Jordens Guld
Og Verdens Lyst at spille;
Thi Viisdom, som det beste veed,
Og uforfalsket Hellighed
Var Siælens Guld og Glæde.

11.

Hvad var dog Siælen angenem
For GUD i Friheds Sæde?
Hun var, o Gud, dit Huus og Hiem,
Dit Paradiis og Glæde,
Du varst i Adam, hand i dig,
Og skulde derfor idelig
I Himlen med dig leve.

12.

Mens Ach! at Adam faldt fra Gud,
Og ald hands Lyst blev øde,
Hans Viisdoms Lys gik gandske ud,
Og Helligheden døde,
Fra dig hans Sind blev plat forventt,
Du est for Siælen ubekientt,
Reent fremmed, mist og borte.

13.

Nu har ald Verden Satans Sind
Og Billede, disverre!
Enhver er af Naturen blind,
Og løber fra vor HERre,
De flye for GUD, som for Forgift,
Og søge, efter Kiødets Drift,
Den skidne Verdens Glæde.

14.

Ach tag dog denne Blindhed hen,
Og lær os dig at kiende,
Lad Ordet dog dit Lys igien
I vore Siæle tænde,
Væk Hiertet op ved Guddoms Kraft
Til Livet, som vi før har haft,
At vi i GUD maa leve.

15.

Du har mig til dit Billed sat,
Din Herlighed at love,
Skal nu min Siæl din egen Skat,
I Satans Arme sove;
Din egen Skabning, Liv og Aand,
Skal den nu gaae i Satans Baand,
Og evig ham tilhøre?

16.

Hvad skal dog Siælen som en Ravn
Det Raadne meere smage?
Ræd dog, o GUD! dit store Navn
Og hendt min Aand tilbage,
Hun flyer om i Syndsens Nat,

Og faar din Haand mig ikke fat,
Saa er jeg evig borte.

17.

See! var din Søn os dog saa troe,
Og i vort Kiød sig klædte,
At hand os udaf Satans Kloe
Og Strikker vilde redde,
Os har du ham jo selv bered
Til Viisdom og Retfærdighed,
Til Hellighed og Frelse.

18.

Lad Siælen ved hans Naade-Kuur
Dog Liv og Sundhed finde,
Og hans Guddommelig Natur
Os fast med dig forbinde;
Hand var en Vej til GUD igien,
Vor Sandhed, at vi lige hen
Til Livet kunde komme.

19.

Giv os dit Lys, at hver for sig
Maa komme ret til Live,
Og da vi alting har i dig,
Os gandske dig hengive,
At trenge med et opvakt Sind
Og u-ophørlig Længsel ind
Til dig vort største Gode.

20.

O lad dit Billede dog snart
Ved Aandens Kraft oprinde,
At vi dit eget Sind og Art

Forklaret i os finde,
Lad Siælen renses meer og meer,
Til hun sig fuld forklaret seer
I evig dig at skue.

Den anden:

Mel: Sorrig og Glæde de vandre etc.

1.

GUds Igienfødde, nye levende Siæle!
Møder vor Abba i siungende Flok,
HERrens nye Skabningers liflige Siæle
Kand i hans Lovsang ej øve sig nok,
Lader dog hver sig for Faderen høre,
Hvem der hans Naade kand dejligst kundgiøre.

2.

Allerlivsaligste, mildeste, Fader,
Havde vi Thronernes Stemmer i Fryd,
Havde vi Englernes Miner og Lader,
Havde vi Cherubims Vinger og Lyd,
Aldrig vi alle tilhaabe formaaede
Noksom at prise den mindste din Naade.

3.

Onde vi vare, og døde som Steene,
Haarde i Hiertet som Marmor og Staal,
Det var din mægtigste Styrke alleene,
Som os fik reddet og naaede sit Maal,
Lod os ved Aanden i Ordet fornemme
Frelserens levendegiørende Stemme.

4.

Ach! hvad vi bleve da selsom til Mode,
Nu vi ret kiendte Fordærvsens Stand,
Da vi tilforne ey andet forstode,
End at os fejlede ikke et Grand,
Stinkende i vor Begiærligheds Grave,
Da vi formeente dog Livet at have.

5.

Naar vi betænke, hvad Faderen tænkte,
Da hand begyndte at drage os ud,
Da hand os Livet i Midleren skienkte,
Smykkede Siælen til Frelserens Brud,
At hand os elskte, os Onde, saa saare,
Maa vi henflyde i Kiærligheds Taare.

6.

Siuntes end Siælen at smage GUDs Vrede,
Jamrede saare i Fødselens Nød,
Det var i Sandhed GUDs kiærligheds Heede,
Den, som os haver til Himlene fød.
Maatte jo Hiertet sin Jammer dog kiende,
Førend hun vilde til korset sig vende.

7.

Saae man end Sinai mægtig at lyve,
Buldre og tordne af Domme-Dags Skye,
Golgatha blev dog omsider til syne,
Saligheds Morgen begyndte at grye,
Da brød hun ud, som af Fødselens Smerte,
Det af GUD skabte nye levende Hierte.

8.

Troen begyndte, den ryggende Tave,

Hiertets forborgene Menniskes Siæl,
Først i en Længsel sin JESum at have,
Og nu ald Verden at sige far vel;
Synden hun kiendte som stinkende Søle,
Da hun fik Vrede og Naade at føle.

9.

Ach! GUDs ald Kiærligheds Virkning her stræbte
Den i at plante det i himmelske Sind,
Medens at Angestens Følelse dræbte,
Hvad ey i Christi Foreening gaar ind;
JESu Retfærdighed Siælen blev givet,
Kiødet til Døden og Aanden til Livet.

10.

Hvo vil nu HERrens Udvalde beskyldte?
GUD os i Christo retfærdige gjør,
Her er i JESu Velsignelsens Fylde,
Her er GUDs Naade og Himlenes Dør,
Troen brød giennem ald Angestens Pile,
Ind i sin Frelseres Vunder at hviile.

11.

Aldrig kom Englene saadant for Øre,
Før man begyndte GUDs Harper at slaee,
Det var for dennem saa lifligt at høre,
Himlenes heele Forsamling tog paa:
Amen! halleluja! Sejren er vunden,
JESus sit Faar det fortabte har funden.

12.

Op da i Troende; HERrens Udvalde!
Kiende dog Faderens kiærlige Sind,
Hiertens fortrolig ham Abba at kalde,

Trænger ham nærmer i Armene ind,
Takker for den uskatteerlige Ære,
At I hans Sønner og Døttre maae være.

13.

Roser hans viseste Tugtelses Maade,
Ynder og elsker, og kysser hans Riis,
Selv sig i Verden at føre og raade,
Det er de Kiælnes vanartige Viis;
Vandrer saaledes, at hver kand fornemme,
Hvem I tilhøre og hvor I har hiemme.

14.

Skal man af Børnene Faderen kiende,
Skal vores Vandring i Lyset bestaae,
O! Hvor maae Kiærligheds Lue da brænde,
Overnaturlige Sager formaae,
Faderens Dyder i Gierningen prise,
Naar vi vor Fiende Velgierning bevise.

15.

O den uendelig inderlig Gode
Hierteste, mildeste, sødeste GUd,
Giører ham vitterlig aldrig til Mode,
Følger, som Børnene, Faderens Bud,
Hvad hand nu siger, det giører og lader,
Viser! hvor meget I elske vor Fader.

16.

De, som den Lærdom vil ikke befalde,
Neppe kand taale at høre derpaa,
Regner sig dog iblandt HErrens Udvalde,
Skjønt de paa Veyen til Helvede gaae,
Ach! at de vilde dog grundig erkiende,

Kiødets Fornøyers bitterste Ende.

17.

Børnene ene for Arvinger kiendes,
Det [?] er i Himlen ald Evigheds Ret,
Alle de andre, som ikke omvendes,
Deres Forhaabning bestaar sig kun slet,
Det skal de skue med Dødnings Farve,
Naar de seer Børnene ene at arve.

18.

Hielp os! vor Fader i Himmels Rige,
Altid at ære dit hærligste Navn,
Daglig jo meere at vorde dig lige,
Roe i din Villies mideste Favn,
Trøst mod vor Mangel, Skyld, Fristelsers Plage,
Ja midt i Døden din Kiærlighed smage.